

24 Vrijdag 10 Mei 2019

Rond 6.30 stapte Sharon mijn kamer binnen. Vandaag ging het dan eindelijk gebeuren. Ik was al helemaal klaar om naar de operatiekamer te gaan, en het wachten was op het moment dat ze me op kwamen halen. Er werd geklopt op de deur en een rode clownsneus kwam om het hoekje. Agnes was ook gearriveerd.

Samen met Sharon en Agnes vertrokken we richting de o.k. Bij de lift nam ik afscheid van Sharon en terwijl de deuren sloten stroomde er toch nog een traantje over mijn wang.

Samen met Agnes was het nu wachten tot de o.k. gereed was. We hadden dus nog even tijd om slap te ouwehoeren. Er kwam nog een oude bekende voorbij en ook de anesthesiste kwam even langs. Nou bij deze hoefde ik niet bang te zijn dat ze ongeduldig werd, want die kon ook lekker ouwehoeren.

Ook de plastisch chirurg kwam nog even kijken. Hij besloot om mijn “nieuwe tong”

niet uit mijn pols maar uit mijn bovenbeen te halen.

Op de operatiekamer stond Cees al te wachten. Snel maakten we nog wat foto's en werd iedereen voorgesteld. Dat voorstellen duurde wel even, want er stonden aardig wat mensen om me heen.

De vrolijke anesthesiste was er klaar voor en niet veel later sloot ik mijn ogen.

Rond 12.30 belde Cees naar Sharon. Zijn taak zat erop en het was nu aan de plastisch chirurg om mijn tong weer te reconstrueren. Helaas had hij geen goed nieuws. Hij had een groot gedeelte, maar niet alles kunnen verwijderen.....

Toen ik op de intensive care wakker werd, voelde ik me tot mijn eigen verbazing heel goed. Dokter Cees kwam langs om me het nieuws te vertellen, maar van dat gesprek kan ik me niets meer herinneren.

Sharon, Mandy, Ma en Demi stonden niet veel later naast mijn bed. Geëmotioneerd, maar ook blij om elkaar weer te zien werd er even flink geknuffeld.

Hoe het nu verder gaat, weet ik nog niet. Eerst maar even opknappen.

